

[Pinstrup.]

Kroner, som deres Varer hjembringer, til Fordel for en Mand, som maaske vil bruge de Sterling til Indkøb af f. Eks. Luksusartikler.

Ja, det ligger jo nær at opkaste det Spørgsmaal: Hvad er i øvrigt Regeringens Maal med dens Krisepolitik? Er det Maalet at gøre alle lige fattige? Ja, det ser næsten saadan ud, og Landbrugets Mænd er da snart saadan stillede. Det minder noget om gamle Tider. Naar Bonden blev trykket ned, som det skete den Gang, saa begyndte det sikkert med, at de først blev rigtig fattige i daarlige Tider, saa kom Skatte-trykket, siden Tiendeydelsen, og saa endte det med Hoveriet. Det var ikke saadan, at Bønderne fandt sig godvilligt i det, de rejste sig Gang efter Gang gennem 400 Aar, men til sidst maatte de bøje sig under Herremændenes og Kongernes Aag. Den sidste Rejsning fandt Sted, da Skipper Clement samlede de 49 Herreder, i 1539 tror jeg det var, saa var det forbi, saa kunde de ikke mere.

Jeg vil spørge: Hvad tilsigter Nutidens Magthavere overfor Bønderne? Og ved Nutidens Magthavere tænker jeg paa Fagforeningerne, det er vel de stærkeste Magthavere, vi har herhjemme. Det kan ikke nægtes, at disse Aar har givet de danske Bønder et haardt Knæk, og naar de vil kunne rejse sig igen, og om de overhovedet vil kunne forvinde dette Knæk, det ved vi ikke noget om. Under Hensyn til de tidligere Forhandlinger her paa Rigsdagen ligger det jo nær at spørge: Skal vi ind under en Fæstetilværelse en Gang igen? Vi ved jo, at det er en Besiddelsesform og en Besiddelsesmaade, som den nuværende Regering sætter stor Pris paa, og jeg spørger derfor: Vil Regeringen benytte den Lejlighed, der tilbydes sig, til at gøre alle dem til Statsfæstere, der ikke nu kan klare sig økonomisk? Jeg vil spaa megen Ulykke af en saadan Politik, ogsaa økonomisk Ulykke. Gør de nuværende Besiddere af Landets Landbrug til afhængige og uselvstændige Fæstere, og sæt Byernes arbejdsløse ud paa Bondejorden, saa vil man først forstaa og erkende, i andre Kredse, hvad den danske Jordbruger hidtil har værd, og hvilket kolossalt Tilbageskridt noget saadant i enhver Henseende vil betyde! Det kan godt være, at den siddende Regering som Helhed ikke forstaaar dette, men vi, som forstaaar det og forudser, hvad denne Udvikling vil føre med sig af Ulykke for Folk og Land, maa føle det som vor Pligt at sige det saa stærkt og alvorligt, som vi kan det.

Hvad der er galt for Landbruget, det er den manglende Rentabilitet, den for store Gældsforrentning, de for store Skatter og Produktionsomkostninger, i Forhold til de Priser, vi kan opnaa. Den Opskrivning af den store Papirsgæld til Guldkronegæld, der fandt Sted, var for Landbruget en næsten ødelæggende Statsforanstaltning, og noget saadant kan vi ikke gentage. Priserne er vi lidet Herrer over, de dikteres os udefra, men naar vi ved Valutalove tvinger Jordbrugerne til at faa Prisen for deres Varer i Kroner, saa undergraver vi til sidst et stræbsomt og hæderligt Erhverv, der hidtil med god Villie bar Landets Økonomi, og hvis svækkede Bæreevne vil blive følt haardt, ikke blot ude paa Landet, men ogsaa i Byerne, af hele Samfundet. Derfor gentager jeg her: Bort med disse Lovforslagets Bestemmelser, bort med Paabudet om Tvangsaflevering, og lad den frie Handel afgøre, hvad vi kan faa og bør faa for vore Varer, det være sig Sterling eller Dollars, som for enhver anden Vare, der føres paa Markedet. Det er det danske Landbrugs Krav og vil vedblive at være det, til det opfyldes, fordi det er et retfærdigt Krav, et Krav, der ikke kan afvises. Det er min Overbevisning, at om ikke andet, saa vil de kommende Valg vise Regeringen og de andre Partier, at der er Magt bag dette rimelige og retfærdige Krav om, at et Erhverv ikke bør hindres i at faa det for dets Varer, som disse er værd.

Madsen-Mygdal: Jeg skal bestræbe mig for at fatte mig i størst mulig Korthed, dels fordi jeg har et Indtryk af, at det, der, efter at jeg sidst havde Ordet, er anført, saavel af den højtærede Handelsminister som af de forskellige ærede Ordførere, ikke i nogen Maade kan ændre de Synspunkter, som jeg allerede har gjort Rede for i min første Tale i Gaar, og ogsaa fordi jeg maa have den Opfattelse, at det er til liden Nytte, og maaske ogsaa i visse Henseender uheldigt, om vi omsætter vor Interesse for Valutaspørgsmaalet i Taler. Jeg tror, det vilde være mere formaalstjenligt, om vi skred til Handling og udførte *formuftsige* Handlinger, og derfor er der aldeles ingen Anledning for mig til nu i Dag at komme ind paa ganske det samme, som jeg sagde i Gaar, og som jeg ikke paa noget Punkt finder er afkræftet. Jeg skal indskrænke mig til nogle ganske faa Bemærkninger i Anledning af enkelte Ting, der er fremført.

Jeg skal allerførst med Hensyn til det Spørgsmaal, som jeg nu ikke tillægger ret stor Betydning, men som synes at inter-